

[Henry Christensen.]

ses i sammenhæng. Jeg mener, det vil være af stor betydning for hele det danske erhvervsliv og dermed for produktion og vellønnet beskæftigelse sammenlignet med, hvad der ville have været tilfældet, om venstres medvirken ikke havde fundet sted. Jeg tror derfor, at liberalt sindede borgere med rette ville have bebrejdet os, om vi ikke havde brugt vore kræfter til at medvirke til at sikre disse resultater tilvejebragt.

Den anden side af forliget vedrører statens økonomi og dens indflydelse på samfundsøkonomien. Det er jo et af de eksplosive momenter i de senere års økonomi, at de offentlige udgifter vokser så voldsomt, som tilfældet har været. Hvad der denne gang blev opnået, var en indskrænkning i det forelagte statsbudget for det kommende år med 125 mill. kr. og det deraf følgende loft for statsudgifterne i 1966-67. Derved er væksten i statens aktivitet bragt i et bedre forhold til den forventede produktionsstigning. Jeg tror, dette vil have stor betydning for bevarelsen af en bedre samfundsøkonomisk balance, og jeg tror ikke mindst, det er nødvendigt og rigtigt, fordi vi samtidig endeligt i forbindelse med boligforliget er blevet enige om en frigivelse af boligbyggeri, plejehjemsbyggeri og andet byggeri inden 1. marts i år.

Det betyder ikke, at venstre ikke har videregående ønsker om offentlige besparelser. Især vil jeg gerne fremhæve, at det efter min opfattelse er helt nødvendigt, at der gøres en ekstraordinær og større indsats i statsstyrelsen for at opnå virkelige besparelser gennem, jeg havde nær sagt en rationel rationalisering, sådan som man ved hjælp af moderne metoder gør det ude omkring i erhvervslivet.

Videre lægger jeg vægt på tilsagnet om, at regeringen til efteråret vil fremlægge et 3 års overslag over statens samlede såvel drifts- som anlægsbudget. Det er en imødekommelse af de synspunkter, som venstre og det radikale venstre fremlagde herom under åbningsdebatten i oktober, og det er efter min opfattelse en forudsætning for, at der kan skabes det fornødne grundlag for den så hårdt tiltrængte harmoni mellem statsbudgettets udvikling og samfundsøko-

nomien, og også for, at der kan skabes grundlag for at kunne prioritere de offentlige udgifter rigtigere, end vi gennem de senere år har været i stand til.

Endelig vil også tilslutning til at gennemføre de aftalte ændringer i reglerne om afbetaling have stabiliserende tendens, uden at jeg på nogen måde skal gøre forsøg på at overdrive de forventede virkninger.

Så meget, om selve forliget og det, som har motiveret venstres tilslutning. Jeg har mærket mig, at Nationalbanken efter at være blevet bekendt med forligets indhold er gået i gang med overvejelser og forhandlinger om lempelser i kreditstramningen. Dette er jo under vilkårene, som de er i Danmark, Nationalbankens og kreditinstitutionernes eget og fælles ansvar. Vi har alle det håb og ønske, at der bliver det fornødne grundlag for både en lempelse og en rentesænkning, men der må naturligvis samtidig disponeres under fornøden hensyntagen til den samlede samfundsøkonomiske balance og stilling i samfundet.

Jeg mener alt i alt, at det både var rigtigt og forsvarligt, at venstre brugte sine kræfter til at sikre de nævnte resultater. Man må, når man foretager en vurdering, helt nødvendigt også tage hensyn til, hvad resultatet ville være blevet uden venstres indsats. Vi mener desuagtet lige fuldt, der er behov for et regeringsskifte efter de mange års socialdemokratisk ledelse; men det var som nævnt ikke blevet opnået i denne omgang selv med en anden holdning fra venstres side, jeg tør måske endda tilføje: måske snarere tværtimod. Selvfølgelig betyder det noget, hvem der sidder for styret. Det fik jeg også bekræftet forleden dag. Det har været nævnt i bladene, at socialministeren, som også bor i Roskilde, var så venlig at tilbyde mig billejlighed i sin ministerbil til et af forhandlingsmøderne forleden, og at der undervejs skete et biluheld. Dette er rigtigt; derimod er det ikke rigtigt, når der derefter stod, at vi tog en taxa. Den rigtige slutning på historien er, at vi fik billejlighed derefter i en folkevogn, der skulle til København, og som vi standsede på vejen; ved rattet sad en sognerådsformand, som er venstremand, og med en venstremand ved rattet gik resten af turen trygt og godt.